ra nimmi, ja omma perrega ning keigega, mis temma pärralt olli. Pärrast kui temma ellatand issa olli surnud, wõttis Abraam kätte, ennesele pärrida sedda warrandust, mis issa olli järrele jätnud sel wiljalissel Harani maal. — Joudis siis Abrami kätte Issanda käsk, mis ennast sel wisil andis kuulda: „Minne omma maalt wälja ja omma suggulaste seltsist senna male, mis tahhan sulle näidata.“ Ja olgo kül, et Abramil omma pärris-maal kaunis hea põlli olli, ommeti wõttis temma Jehowa käsko heaks, jättis omma issa-maad mahha, ja läks sealt wälja ilma teadmata, kuhho pole piddi sammud kallama. Jubba olli kahhe päwa teed eddasi läinud, et tullid temma wasto teekäiad, kes kaupmehhed, ja Abrami issa maalt ollid. Tullid praego Egiptusse ja Arabia maalt, kamelide hulgaga ja mitme kalli warrandussega; ning ollid nüüd omma issa-ma pole taggasi minnemas. Kui juhtusid tee peal Abramiga kokko, küssisid temmalt ja ütlesid: Mis Ma pole känab sinno tee-kond? Teine kostis: Lähhän ehk kaugele male. — Küssisid jälle: Kuidas selle Ma nimmi on, ja mis tee peal saad senna? — Abraam ütles: Ei tea selle Ma nimme, egga tunne sedda teed, mis senna pole wiib. — Naersid kaupmehhed sellesamma samma pärrast, pilkasid Abramit, ja ütlesid: Kes peab sind siis juhhatama ja sinnule teed näitma kõrbes, et sinna ei lähhä hukka keigega, mis sul kasas? — Se peale wastas Abraam ütteldes: Se, kes mind käskinud, minno issa-maalt wälja minna, küllab sesamma wõttab minnule teed juhhatada. — Kaupmehhed läksid pilkades omma teed eddasi. Abraam jäi kindlaste sellesamma tee peale, mis olli kohhe hakkatusses ennesele nago sedda keige pärrajamat ärrawallitsemud, ja sai wimaks sedda tootusse maad kätte,